

aangeboden op:

Niet te registreren
de e.a. inspecteur,

afgeleverd aan:	afgeleverd aan:
AFSCHRIFT	
referentie bestelling: CD nummer: RD nummer: bedrag:	referentie bestelling: CD nummer: RD nummer: bedrag:
datum:	datum:

V O N N I S gewezen en uitgesproken in het gerechtshuis te Antwerpen, op éénendertig januari tweeduizend en zes in raadkamer van de tweede B kamer van de rechtbank van eerste aanleg van het gerechtelijk arrondissement Antwerpen, al waar zetelden:

A. Van De Vyver, enig rechter,
L. Steenackers, substituut procureur des Konings,
C. Cox, griffier.

in zake: A.R.V. Nr. 05/2795/B

Gezien voorgaand verzoekschrift op 26 mei 2005 aangeboden door Meester Philippe Janssens, advocaat, kantoor houdende te 2060 Antwerpen, Duboisstraat 43, voor en namens:

[REDACTED], geboren te Kafr El Sheikh, (Egypte) op [REDACTED]
[REDACTED] van Egyptische nationaliteit, zonder beroep, wonende te 2140 Borgerhout, [REDACTED]
[REDACTED]
en

[REDACTED], geboren te Antwerpen op [REDACTED], van Belgische nationaliteit, eveneens wonende te 2140 Borgerhout, [REDACTED]

1. De procedure

De rechtbank heeft kennis genomen van:

- Het verzoekschrift tot erkenning van een buitenlandse akte, neergelegd ter griffie op 26/5/2005;
- Het advies van het Openbaar Ministerie dd. 28/11/2005;
- De repliek van verzoekers dd. 29/12/2005;
- Het bundel van het Openbaar Ministerie.

2. De feiten

Verzoekers boden zich in januari 2003 voor de eerste keer aan bij de ambtenaar van de burgerlijke stand om een huwelijk te sluiten. De ambtenaar stelde het voorgenomen huwelijk uit om een onderzoek te kunnen voeren. Op 2 juli 2003 weigerde hij, na advies van het Openbaar Ministerie, het huwelijk te sluiten omdat verschillende elementen wezen op een schijnhuwelijk.

Op 22 januari 2004 lieten verzoekers nogmaals een huwelijksaangifte acteren. Op 3 mei 2004 weigerde de ambtenaar andermaal het huwelijk te voltrekken aangezien er geen nieuwe elementen waren.

Op 3 juni 2004 brachten verzoekers een dagvaarding zoals in kort geding uit tegen voornoemde weigeringsbeslissing. De zaak werd gepleit op 18 januari 2005. Bij vonnis van 15 februari 2005 werd de vordering ongegrond verklaard.

Intussen hadden verzoekers op 3 januari 2005 een huwelijk gesloten in Kopenhagen. Op basis van dit huwelijk heeft eerste verzoeker ook meteen de vestiging aangevraagd als echtgenoot van een Belgische onderdaan.

Op 12 mei 2005 weigerde de ambtenaar van de burgerlijke stand het in Denemarken gesloten huwelijk over te schrijven in het bevolkingsregister.

3. Standpunt en vordering van verzoekers

Verzoekers wijzen erop dat zij elkaar intussen reeds 4 jaar kennen en reeds geruime tijd samenwonen. Hun samenwoonst wordt gestaafd door een vaststelling van de wijkagent. Zij houden vol dat zij wel degelijk de intentie hebben een duurzame leefgemeenschap te vormen.

Volgens verzoekers zijn er geen concrete aanwijzingen waarom hun huwelijk zou indruisen tegen de openbare orde. Zij vinden dat onvoldoende rekening wordt gehouden met hun nieuwe situatie.

Zij stellen dat de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand onvoldoende gemotiveerd is. De ambtenaar zou de hem voorgelegde middelen niet zorgvuldig onderzocht hebben.

Verzoekers stellen beroep in cf. art. 31 § 1,3^o WIPR tegen de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand van Antwerpen district Borgerhout d.d. 12 mei 2005 waarbij deze weigerde de geldigheid van de buitenlandse huwelijksakte te erkennen die door verzoekers werd afgesloten te Kopenhagen op 3 januari 2005.

Zij verzoeken de ambtenaar van de burgerlijke stand te verplichten deze buitenlandse huwelijksakte te aanvaarden cf. art. 28 e.v. WIPR en hem te veroordelen tot de kosten van het geding.

4. Beoordeling door de rechtbank

a) Exceptie van gewijsde

Het Openbaar Ministerie wijst erop dat de rechter zetelend als in kort geding op 15 februari 2005 een vonnis heeft geveld dat kracht van gewijsde heeft, zodat huidig verzoekschrift onontvankelijk zou zijn aangezien het dezelfde partijen, voorwerp en feitelijke omstandigheden zou betreffen.

De rechtbank oordeelt dat het voorwerp van huidige vordering niet identiek is aan dat van de vorige vordering. De vordering die aan de grondslag van het vonnis van 15 februari 2005 ligt, betrof immers het voornemen van partijen om in België een huwelijk te sluiten, terwijl de huidige eis de homologatie van een buitenlandse huwelijksakte betreft.

Bovendien is er intussen bijna een jaar verstreken en zijn er nieuwe elementen, zoals het proces-verbaal van de wijkagent van 28 juni 2005 inzake de samenwoning van verzoekers (stuk 9/1).

Het beroep is bijgevolg ontvankelijk.

b) Motivering van de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand

Volgens verzoekers heeft de ambtenaar van de burgerlijke stand niet voldaan aan zijn motiveringsplicht aangezien hij zich beperkt tot het opsommen van artikels uit het Wetboek Internationaal Privaatrecht zonder aan te duiden waarom in dit concreet geval de openbare orde zou zijn geschonden. Naar de mening van verzoekers volstaat het niet te verwijzen naar een vroegere procedure en dient de ambtenaar in zijn motivering de actuele toestand in acht te nemen.

De brieven van de ambtenaar van de burgerlijke stand vangen aan met de volgende passage:

“U bood ons een afschrift van een buitenlandse huwelijksakte aan. De voltrekking van dit huwelijk werd hier geweigerd omdat het een voorgenomen schijnhuwelijk was. Bijgevolg kan er met dit buitenlands huwelijk geen rekening gehouden worden, omdat het indruist tegen de openbare orde.”

Daarna volgt er een opsomming van de bepalingen uit het WIPR waarop de ambtenaar zijn beslissing baseert, met een korte verduidelijkende commentaar.

De rechtbank oordeelt dat de ambtenaar van de burgerlijke stand zijn beslissing aldus naar behoren heeft gemotiveerd. Hij verwijst immers o.a. uitdrukkelijk naar de vorige procedure, waarin zijn standpunt uitgebreid aan bod kwam tijdens het tegensprekelijke debat op de zitting van 15 februari 2005. Bovendien bewijst het feit dat verzoekers een huwelijk gingen sluiten in Denemarken dat zij wel degelijk goed op de hoogte waren van het standpunt van de Belgische ambtenaar van de burgerlijke stand, dat zij wilden omzeilen via de buitenlandse piste.

c) Strijdigheid met de openbare orde

De afwezigheid van de intentie om een duurzame leefgemeenschap te vormen is het enig criterium om te besluiten tot een schijnhuwelijk.

De bewijsplicht voor degene die de nietigheid van het huwelijk vordert, is zwaar daar het Openbaar Ministerie op ondubbelzinnige en precieze wijze het bestaan van een schijnhuwelijk dient te bewijzen. Minstens moet het geheel van aangevoerde gegevens bepaalde gewichtige en overeenstemmende vermoedens opleveren waaruit besloten moet worden dat, bij het sluiten van het huwelijk de instemming van de echtgenoten of minstens één van hen niet gericht was op het vestigen van een duurzame leefgemeenschap, maar enkel met de bedoeling de mogelijkheid te krijgen om in België te kunnen verblijven. Hierbij kan rekening gehouden worden met feiten en gedragingen van partijen voor, tijdens en na het huwelijk.

Verzoekers beklagen zich erover dat steeds weer dezelfde oude argumenten worden bovengehaald en dat geen rekening wordt gehouden met hun nieuwe situatie.

Hierbij dient de rechtbank vooreerst op te merken dat het feit dat bij een vorige procedure bepaalde overwegingen in acht werden genomen, geenszins betekent dat deze elementen bij een nieuwe procedure niet meer zouden gelden. De meeste overwegingen van het vonnis dd. 15 februari 2005 inzake het voorgenomen schijnhuwelijk blijven ook in huidige procedure het vermoeden opleveren dat de verzoekers kennelijk niet de bedoeling hebben een duurzame leefgemeenschap te vormen.

Nog steeds is het zo dat eerste verzoeker zich in een preciaire verblijfstoestand bevindt en daar op alle mogelijke manieren iets tracht aan te doen. Het grote leeftijdsverschil tussen verzoekers (12 jaar) en de jonge leeftijd van tweede verzoekster blijft. Tweede verzoekster verklaarde dat eerste verzoeker het land zou moeten verlaten indien zij niet zouden huwen. Zij bevestigt uitdrukkelijk dat zij pas na aandringen van eerste verzoeker heeft toegestemd in een huwelijk. Ook het feit dat eerste verzoeker een huwelijk trachtte aan te gaan met tweede verzoekster terwijl hij op dat ogenblik reeds een religieus huwelijk had gesloten met een andere vrouw, duidt erop dat hij niet zinnens was en is een duurzame leefgemeenschap te vormen met tweede verzoekster.

De enige nieuwe elementen die verzoekers aanbrengen, is dat zij intussen zijn gehuwd in Kopenhagen en dat door de wijkagent werd vastgesteld dat zij daadwerkelijk samenwonen. De rechtbank houdt bij haar beoordeling rekening met deze nieuwe elementen.

Het feit van al dan niet samen te wonen, is evenwel slechts één van de vele elementen die in aanmerking worden genomen om de intentie van verzoekers te beoordelen.

Op basis van alle gegevens van het dossier, ook de nieuwe elementen, oordeelt de rechtbank dat verzoekers nooit de bedoeling hebben gehad om een gezin te vormen, zodat er geen sprake is van een werkelijke huwelijksbeleving; kennelijk was en is hun enige bedoeling het bekomen van een verblijfsvergunning voor eerste verzoeker.

Het verzoek tot erkenning van het in Denemarken gesloten huwelijk kan dan ook niet in gewilligd worden wegens strijdigheid met de Belgische nationale en internationale openbare orde.

d) Rechtsgeldigheid van de buitenlandse akte

Verzoekers vragen dat hun in Kopenhagen gesloten huwelijk wordt erkend overeenkomstig de bepalingen van het Wetboek Internationaal Privaatrecht (afdeling 6).

Artikel 31§1 WIPR bepaalt dat een buitenlandse authentieke akte slechts kan worden overgeschreven in een register van de burgerlijke stand na onderzoek van de voorwaarde bedoeld in artikel 27 §1 WIPR.

Artikel 27§1 WIPR zegt, samengevat, dat een buitenlandse authentieke akte in België wordt erkend indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld met inachtneming van de artikelen 18 en 21 WIPR.

Artikel 18 WIPR luidt dat voor de bepaling van het toepasselijke recht in een aangelegenheid waarin partijen niet vrij over hun rechten kunnen beschikken, geen rekening wordt gehouden met feiten en handelingen gesteld met het enkele doel te ontsnappen aan de toepassing van het door deze wet aangewezen recht.

Volgens verzoekers wijst het feit dat zij in Denemarken zijn gaan huwen, niet op een poging de Belgische wet te ontduiken omdat van wetsontduiking pas sprake kan zijn indien zij in Denemarken de erkenning zouden vragen van wat naar Belgisch recht als een schijnhuwelijk beschouwd wordt.

De rechtbank stelt vast dat verzoekers geen enkele zinnige uitleg kunnen geven over de vraag waarom zij in Denemarken, een land waarmee geen van beiden ook maar enige binding heeft, zijn gaan trouwen. De enige mogelijk verklaring is dat zij meenden op die manier de Belgische ambtenaar van de burgerlijke stand voor een voldongen feit te kunnen plaatsen. Er is dus wel degelijk sprake van een poging tot wetsontduiking. Verzoekers hebben immers getracht, via de omweg van een buitenlands huwelijk en de erkenning ervan

in België, een huwelijk in België tot stand te brengen hoewel dit niet mogelijk was op grond van de Belgische wetgeving.

Artikel 21 WIPR schrijft voor dat de toepassing van een bepaling uit het door deze wet aangewezen buitenlandse recht wordt geweigerd voor zover zij tot een resultaat zou leiden dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde.

Uit wat voorafgaat is gebleken dat in voorliggend geval de erkenning van de buitenlands akte tot gevolg zou hebben dat een schijnhuwelijk zou worden gelegaliseerd, wat indruis tegen de Belgische nationale en internationale openbare orde.

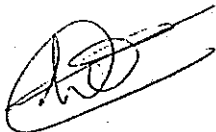
Het beroep dient dan ook te worden afgewezen.

5. De beslissing

De rechtbank stelt vast dat de wet op het taalgebruik in rechtszaken nageleefd is,

Om alle bovenstaande redenen verklaart de rechtbank, na behandeling en beraad in raadkamer, het beroep ontvankelijk doch ongegrond en wijst verzoekers ervan af.

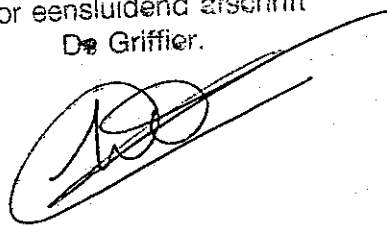
De rechtbank laat de kosten ten laste van de verzoekers.

C. Cox

Dit afschrift bevat 6 blz

voor eensluidend afschrift
De Griffier.

A. Van De Vyver.